

**Nabożeństwa w naszej parafii
Sierpień 2018**

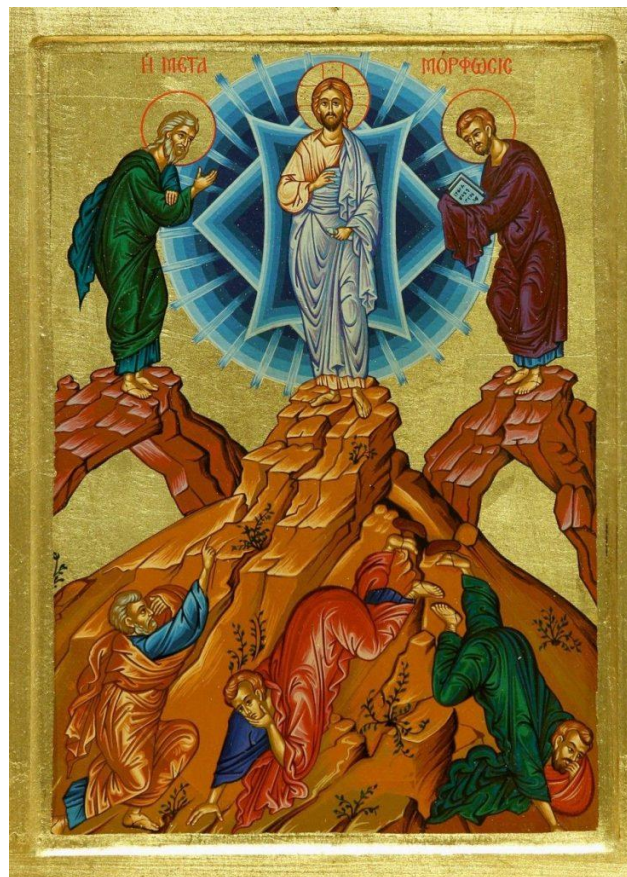
01.08 środa	Święta Liturgia. Wspomnienie zmarłych. Wigilia święta wlk. pror. Eliasza. Wsenoszcznoje bdienije	godz. 9 ⁰⁰ godz. 17⁰⁰
02.08 czwartek	Św. wlk. pror. Eliasza. Święto parafialne. Święta Liturgia.	godz. 9⁰⁰
04.08 sobota	Św. równej apostołom Marii Magdaleny. Święta Liturgia. Wsenoszcznoje bdienije.	godz. 9 ⁰⁰ godz. 17 ⁰⁰
05.08 niedziela	Niedziela X po Pięćdziesiątnicy. Święta Liturgia.	godz. 8⁰⁰ godz. 9⁰⁰
07.08 wtorek	Zaśnięcie św. Anny, matki Najświętszej Bogurodzicy. Święta Liturgia.	godz. 9⁰⁰
08.08 środa	Święta Liturgia. Wspomnienie zmarłych. Akatyst ku czci Bogurodzicy.	godz. 9 ⁰⁰ godz. 17 ⁰⁰
09.08 czwartek	Św. wlk. męczennika i cudotwórcy Pantelejmona. Święta Liturgia.	godz. 9⁰⁰
11.08 sobota	Święta Liturgia. Wspomnienie zmarłych. Wsenoszcznoje bdienije.	godz. 9 ⁰⁰ godz. 17 ⁰⁰
12.08 niedziela	Niedziela XI po Pięćdziesiątnicy. Święta Liturgia.	godz. 8⁰⁰ godz. 9⁰⁰
13.08 poniedziałek	Święta Liturgia. Wspomnienie zmarłych. <i>Rozpoczęcie XVI pieszej pielgrzymki z Warszawy na Św. Górę Grabarkę.</i>	godz. 9 ⁰⁰
14.08 wtorek	Procesja Czcigodnego i Życiodajnego Krzyża. Święta Liturgia. <i>Początek postu przed świętem Zaśnięcia Najświętszej Bogurodzicy.</i>	godz. 9⁰⁰
15.08 środa	Święta Liturgia. Wspomnienie zmarłych. Akatyst ku czci Życiodajnego Krzyża Pańskiego.	godz. 9 ⁰⁰ godz. 17 ⁰⁰
18.08 sobota	Święta Liturgia. Wspomnienie zmarłych. Wigilia święta Przemienienia Pańskiego. Wsenoszcznoje bdienije.	godz. 9 ⁰⁰ godz. 17⁰⁰
19.08 niedziela	Niedziela XII po Pięćdziesiątnicy. Święto Przemienienia Pańskiego. Święta Liturgia.	godz. 8⁰⁰ godz. 9⁰⁰
22.08 środa	Święta Liturgia. Wspomnienie zmarłych. Akatyst za dusze zmarłych.	godz. 9 ⁰⁰ godz. 17 ⁰⁰
25.08 sobota	Święta Liturgia. Wspomnienie zmarłych. Wsenoszcznoje bdienije.	godz. 9 ⁰⁰ godz. 17 ⁰⁰
26.08 niedziela	Niedziela XIII po Pięćdziesiątnicy. Święta Liturgia.	godz. 8⁰⁰ godz. 9⁰⁰
27.08 poniedziałek	Święta Liturgia. Wspomnienie zmarłych. Wigilia święta Zaśnięcia Najświętszej Bogurodzicy. Wsenoszcznoje bdienije.	godz. 9 ⁰⁰ godz. 17⁰⁰
28.08 wtorek	Święto Zaśnięcia Najświętszej Bogurodzicy Marii. Święta Liturgia.	godz. 9⁰⁰
29.08 środa	Święta Liturgia. Wspomnienie zmarłych. Akatyst ku czci Bogurodzicy.	godz. 9 ⁰⁰ godz. 17 ⁰⁰

W Naszej Parafii

Parafia Prawosławna św. Jana Klimaka w Warszawie, 1 sierpnia 2018, nr 8/114

Święto Przemienienia Pańskiego.

prawdziwym Chrystusem, Światłością Ojca.

Troparion ton 7:

Przemieniłeś się na górze, Chryste Boże, objawiając uczniom Twoim chwałę Twoją na ile mogli pojąć. Niechaj więc i nam grzesznym zajaśnieje wieczna Światłość Twoja, modlitwami Bogurodzicy, Dawco Światłości, chwała Tobie!

Kondakion ton 7:

Na górze Przemieniłeś się, na ile mogli pojąć uczniowie chwałę Twoją i chwałę Twoją, Chryste Boże, oglądali, by gdy mieli ujrzeć Cię krzyżowanym, mękę mogli pojąć dobrowolną i całemu światu głosić potem, Że Ty jesteś

Megalinarion:

Uwielbiamy Ciebie, Dawco Życia Chryste, i czcimy przemienienie preczystego Twego ciała.

Historia święta Przemienienia Pańskiego w ikonografii prawosławnej.

Przemienienie Pańskie jest nieruchomym świętem, z liczby dwunastu wielkich świąt, obchodzonym 6/19 sierpnia. Zostało ustanowione w IV wieku we wschodniej części Cesarstwa Rzymskiego i należy do najważniejszych świąt poświęconych Chrystusowi. Jego najstarsze przedstawienia pochodzą z czasów cesarza Justyniana (VI w.) i mają głównie charakter symboliczny. W VIII w. sztuka zachodnia przejęła bizantyjski typ przedstawienia sceny, eksponując przy tym jego narracyjny charakter. W ikonografii prawosławnej dominujący pozostał symbolizm.

Przemienienie Pańskie jest jednym z najczęściej przedstawianych w ikonografii świąt. Obok przedstawień Chrztu Pańskiego i Pięćdziesiątnicy posiada ono trynitarny charakter (słyszemy na nich głos Ojca, widzimy światło Świętego Ducha oraz oślepiające oblicze Syna). W Przemienieniu Święta Trójca objawiła się przede wszystkim w chwale niestworzonego Boskiego Światła, które wszystko przenika i wypełnia, które wszystko tajemnie przemienia. Właśnie tym niesamowitym wylewem Boskiego Światła przepełniona jest ikona Przemienienia Pańskiego. Naukę pisania ikon nie tylko kolorami, co przede wszystkim światłem Taboru w dawnych czasach początkujący ikonopiscy rozpoczynali właśnie od ikony Przemienienia.

Podstawą ikonograficznych przedstawień święta jest Ewangelia. Okoliczności Przemienienia opisali wszyscy, poza Janem, ewangelisti (Mt 17, 1-3; Mr 2, 1-12; Łk 9, 28-36). Ikona Przemienienia przedstawia przy tym w jednej scenie dwa przeciwstawne światy - pozaziemski i ludzki. Z jednej strony, w górnej części ikony, widzimy Chrystusa unieruchomionego w emanującym z Niego transcendentnym Pokoju, który ogarnia pochylone postacie Mojżesza i Eliasza i tworzy krąg doskonały. Z drugiej, w jej dolnej części, jesteśmy świadkami pełnego dynamizmu ruchu apostołów.

Centralną postacią ikony jest Jezus Chrystus na szczycie Góry Tabor w Galilei w białych, jaśniejących szatach: „Twarz Jego zajaśniała jak słońce, odzienie zaś stało się białe jak światło” (Mt 17, 2). Przedstawiany jest On „w postaci Boga,” jako jedna z Hipostaz Świętej Trójcy. Prawą rękę ma uniesioną w błogosławieństwie, a w lewej trzyma zwinięty zwój (w sztuce zachodniej części ma modlitewnie rozpostarte w powietrzu ramiona), z tyłu zaś ocienia Go ogromna mandorla, diagram utworzony z okręgów współśrodkowych, ze wszystkich sfer stworzonego wszechświata. Odbija ona jakby bijące z Chrystusa złociste promienie. Często w okrąg mandorli, wpisywana jest sześcioramienna gwiazda, wyobrażająca „świetlisty obłok”, znak Świętego Ducha i transcendentne źródło Bożych energii. Emanujące ze Zbawiciela promienie, symbolizujące Boskie energie-moce, rozświetlają postacie i szaty stojących po obu stronach proroków Eliasza i Mojżesza, szaty powalonych

na ziemię trzech apostołów (niekiedy w stronę każdego z nich skierowany jest oddzielny promień światła), a nawet schodkowe uskoki góry.

Tabor konturami zwęża się ku górze, na samym szczycie dzieląc się na trzy niewielkie występy. Na środkowym, ledwie dotykając stopami skał, a niekiedy bardziej unosząc się nad nią, stoi Chrystus, na sąsiednich jego rozmówcy - Eliasz i Mojżesz, wielcy wizjonerzy Starego Testamentu. Zbawiciel rozmawia z nimi o Swojej przyszłej męce. Już wcześniej obaj oni spotkali się z Chrystusem: pierwszy doznał obecności Boga na Górze Karmel, gdzie Bóg przemawiał do niego szeptem, drugi w gęstym obłoku na Górze Synaj. Wskazują oni na Prawo i Proroków - dwie główne części Starego Testamentu. Eliasz, z modlitewnie złożonymi dłońmi, znajduje się po prawicy Zbawiciela, stojący po Jego lewej stronie Mojżesz w rękach dzierży księgę lub tablice z Dziesięciorgiem Przykazań. Pierwszy, przedstawiany jako długowłosy i siwobrody starzec, jest orędownikiem żyjących, drugi, jako młody człowiek o ciemnych włosach - zmarłych.

Cud Przemienienia dokonał się nie przed całym ludem, lecz o obecności wybranych uczniów Chrystusa. Jego świadkami byli tylko najbliżsi z nich - apostołowie Piotr, syn Zebedeusza Jakub i jego brat Jan Teolog. Oni to byli zdolni wytrzymać wizję chwały nie do zniesienia dla człowieka i zostali dopuszczeni najbliżej poznania tajemnicy mesjańskiej. Aby jednak nie wodzić i tych wybranych apostołów na pokuszenie ciężkim doświadczeniem Krzyża, Chrystus ukazuje się im w blasku Swojej boskiej chwały.

Trzej apostołowie umieszczani są na ikonach u podnóża góry. Zwykle przedstawia się ich jak spadają ze stromego szczytu „na złamanie karku” (odwołanie do Ewangelii św. Mateusza i św. Marka: „upadli na twarz i bardzo się złękli”) lub jak przerażeni oślepiającą wizją leżą przytuleni do ziemi i kryją swoje twarze w fałdach szat. Dużo rzadziej są nieruchomi i w różnych pozach leżą na ziemi (odwołanie do Ewangelii św. Łukasza: „snem byli zmorzeni”). W poszczególnych wersjach ikony rozmieszczani są różnie. Najczęściej Piotr (którego można rozpoznać po brodzie i kręconych włosach) ukazywany jest po prawej stronie w pozycji klęczącej w chwili, gdy unosi dłoń, by zasłonić się przed światłem. Odziany w czerwone szaty Jan, z wyglądu najmłodszy, zwykle jest po środku, pada na ziemię, odwracając się plecami do światła. Jakub przeważnie występuje z lewej strony, w pozie ucieczki lub jak odchylony do tyłu pada na wznak. Na wielu ikonach w kierunku każdego z apostołów od postaci Chrystusa kierowany jest jeden promień światła.

oprac. Jarosław Charkiewicz, za: www.cerkiew.pl